

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

13 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte:

Nicolae Gordilă,

Judecători: **Liliana Catan, Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Ion Guzun,**

judecând, în ședință fără participarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui

*Pascaru Vladislav XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 01.03.2017 - 13.06.2017;

Instanța de apel: 10.08.2017 - 02.11.2017;

Instanța de recurs: 30.01.2018 - 13.03.2018.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 13 iunie 2017, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Pascaru VI. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (5) Cod penal la 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis și cu privarea de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

În baza art. 90 Cod penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii stabilite inculpatului pe un termen de probațiune de 5 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Pascaru VI., la 14 octombrie 2016, aproximativ la orele 11:00, fiind pe traseul R-33, Hîncești-Lăpușna, km 13+956,3 metri, în porțiunea de drum între satele Anini și Lăpușna, conducând automobilul de model „Mercedes 200” cu n/î XXXXX, care se afla în posesia lui legală, având în calitate de pasageri pe soția Pascaru D., fiica lor minoră XXXXX și cet. Vărzaru V., deplasându-se în direcția sat. Lăpușna, r-nul Hîncești, ignorând cerințele Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009 (RCR), nu s-a isprăvit cu conducerea mijlocului de transport, a întretăiat linia

continuă care separă benzile de circulație în direcții opuse, a ieșit pe contrasens și a derapat de pe porțiunea carosabilului, drept rezultat automobilul a fost proiectat într-un arbore de pe marginea carosabilului, cu care s-a tamponat. În rezultatul ciocnirii autoturismului cu arborele pasagerilor le-au fost cauzate vătămări corporale:

- minorei XXXXX, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 172 din 08.11.2016 excoriații și echimoze pe cap, revărsări sangvine în țesuturile moi a capului, fracturi comunitive a oaselor bolții și bazei craniului, otoree bilaterală, hemoragii subdurale, intraventriculare, volum sumar 40 ml, hemoragii subarahnoidiene, femurului drept, cu deplasarea fragmentelor, cu revărsare sangvină în țesuturile moi adiacente, multiple echimoze și excoriații pe corp și membre; leziuni apărute intra-vital, practic într-un un singur moment, cu puțin timp înainte de deces, în urma comprimării capului, toracelui și membrelor între părțile dislocate a unui habitacul de automobil, în urma unui accident rutier. În baza caracterului comun al mecanismului și timpului de traumatizare, este rațional ca toate leziunile capului și gâtului să fie calificate în ansamblu drept vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, între ele și decesul victimei există legătură de cauzalitate directă;

- Vărzaru V., conform raportului de expertiză medico-legală nr. 174 din 24.11.2016 plagă contuză pe cap, echimoză și excoriații pe cap, revărsate sangvine în țesuturile moi a capului, fracturi comunitive a oaselor bolții și bazei craniului, hemoragii subdurale volum 30 ml, subarahnoidiene bilateral, focar de contuzie și dilacerare emisfera dreaptă, revărsate sangvine în țesuturile moi a toracelui din dreapta, fracturi costale pe dreapta pe una și două linii anatomice, contuzia pulmonului drept, multiple excoriații și echimoze pe corp și membre, hemoragii secundare în trunchiul cerebral, leziuni apărute intra-vital, înainte de internare în staționar, practic într-un singur moment, cu aproximativ 9 zile înainte de deces, în urma acțiunii traumatice a unui(or) cor(uri) dur(e) contondent(e) sau la lovirea de acesta(ea), posibil în habitacul (salonul) unui automobil, în urma unui accident rutier. În baza caracterului comun al mecanismului și timpului de traumatizare este rațional ca toate leziunile capului, toracelui, membrelor, să fie calificate în ansamblu drept vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, între ele și decesul victimei există legătură de cauzalitate directă.

Urmările survenite - cauzarea vătămarilor corporale grave, care au dus la decesul lui XXXXX și Vărzaru V., sunt în legătură cauzală directă cu încălcarea de către Pascaru Vl. a prevederilor RCR și, anume:

- Art. 10 (1) - persoana care conduce un autovehicul trebuie: b) să posede cunoștințe și să execute cerințele RCR, precum și să posede dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum;

- Art. 42 pct. 3) - pe drumurile cu circulație dublu sens care au cel puțin două benzi într-o direcție, este interzisă intrarea pe partea carosabilului destinată circulației în sens opus;

- Art. 45 (1) - conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică de influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă

situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularității încărcăturii; d) condițiile rutiere; e) situația rutieră;

- Art. 45(2) - în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal, după semnele calificative – *încălcarea regulilor de exploatare a mijlocului de transport de către o persoană care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a provocat din imprudență decesul a două și mai multe persoane.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către procuror și avocatul Bunduchi V. în numele inculpatului.

3.1. Procurorul-apelant a solicitat rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Pascaru VI. să-i fie aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 6 ani 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 5 ani, cu confiscarea mijlocului de transport de model „Mercedes 200” cu n/î XXXXX, care se deține la parcare IP Hîncești, recunoscut în calitate de corp delict în acest dosar.

În motivarea apelului s-a invocat că instanța de fond în mod eronat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal față de inculpat, fără a ține cont de gravitatea infracțiunii comise și consecințelor survenite, de faptul că inculpatul nu a recuperat cheltuielile succesului părții vătămate, nu a manifestat careva retrăiri sincere pentru fapta comisă. Astfel, prin stabilirea unei asemenea pedepse blânde, s-a încălcat dreptul persoanei la o satisfacție echitabilă.

De asemenea, procurorul a pretins că în speță, corpul delict - mijlocul de transport de model „Mercedes 200” cu n/î XXXXX, urmează să fie supus confiscării, deoarece a fost utilizat la săvârșirea infracțiunii.

3.2. Avocatul Bunduchi V., acționînd în numele inculpatului Pascaru VI., a solicitat casarea parțială a sentinței în partea stabilirii pedepsei, cu aplicarea unei pedepse mai blînde față de ultimul.

În motivarea apelului s-a invocat că, prima instanță greșit a individualizat pedeapsa în privința lui Pascaru VI., cu depășirea limitei maxime de 6 ani și 8 luni închisoare, prevăzute de lege, prin aplicarea prevederilor din art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, drept urmare la stabilirea pedepsei instanța de apel urmează să țină cont de următoarele circumstanțe atenuante: comiterea de către inculpat a unei singure infracțiuni din imprudență și pentru prima dată, lipsa antecedentelor penale, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, recunoașterea deplină a vinovăției, căința sinceră și regretele care le are cu referire la victime, solicitarea examinării cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acceptarea și examinarea cauzei în procedură simplificată.

La fel, s-a menționat că instanța urmează să țină cont de caracteristica pozitivă a inculpatului formulată de primăria sat. Pogănești și organul de probațiune prin referatul preferențial.

Mai mult ca atât, apelantul a evidențiat că, în acest dosar inculpatul însuși a pățimit considerabil, fiind afectat moral și spiritual, pierzând unica fiică, este unicul întreținător al familiei, are la întreținere un copil minor și soția bolnavă, care este inaptă de muncă și se află la evidența medicului psihiatru, conform certificatului medical prezentat și anexat la materialele cauzei penale, iar în prezent este plecată peste hotarele Republicii Moldova pentru obținerea unui tratament medical.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2017, apelurile declarate au fost admise, cu casarea parțială a sentinței, în partea stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia Pascaru VI. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (5) Cod penal, cu aplicarea art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, la 6 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

În baza art. 90 Cod penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii pe un termen de probațiune de 5 ani.

În rest, celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, prima instanță a stabilit corect în speța dată starea de fapt și de drept, ce corespunde probelor din dosar și încadrării juridice a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului. Totodată, s-a reținut că cauza a fost examinată în ordinea procedurii simplificate pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza cererii autentice și personale înaintate de către inculpatul Pascaru VI., asistat de către un avocat (f.d. 122). Prin justificarea probelor cercetate, instanța de apel a considerat ca fiind dovedită cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Potrivit apelurilor înaintate, instanța a precizat că procurorul a solicitat excluderea art. 90 Cod penal aplicat în privința lui Pascaru VI., pe când avocatul inculpatului, dimpotrivă, a solicitat aplicarea unei pedepse mai blânde față de ultimul, pe motiv că instanța de fond a ieșit din limitele legale ale pedepsei stabilite de norma de incriminare.

Analizând alegațiile părților, instanța a ajuns la conchiderea că acestea urmează a fi admise, fiind atestate temeieri de implicare în sentință, în sensul casării acesteia în partea individualizării și stabilirii pedepsei.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că prima instanță, la stabilirea pedepsei lui Pascaru VI., a indicat că a ținut cont de art. 61, 75 Cod penal, de caracterul și gravitatea infracțiunii săvârșite, și anume de faptul că prin acțiunile sale, inculpatul Pascaru VI. a comis o infracțiune gravă, din imprudență, anterior nu a fost judecat (f.d. 86), la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află (f.d. 83-84), la locul de trai se caracterizează pozitiv (f.d. 81), are un copil minor la întreținere, este unicul întreținător al familiei, în rezultatul comiterii infracțiunii a avut de suferit familia inculpatului, deoarece i-a decedat fiica în acest accident rutier.

De aceea, urmărind scopul responsabilizării pe viitor, în particular a inculpatului Pascaru VI. și, în general, a tuturor participanților la traficul rutier, instanța a considerat că ultimului urmează a-i fi aplicată pedeapsa maximă prevăzute de sancțiunea normei incriminate și anume *închisoare pe termenul de 6 ani 8 luni, cu privarea de dreptul special de a conduce mijloace de transport pe termen de 5 ani*.

Însă, cu toate că în partea descriptivă a sentinței s-a indicat expres că inculpatului *i se stabilește pedeapsa de 6 ani 8 luni închisoare*, totuși în partea dispozitivă a sentinței acestuia i-a fost *aplicată pedeapsa de 7 ani închisoare*, adică o pedeapsă ce depășește limitele prevăzute de sancțiunea art. 264 alin. (5) Cod penal, raportată la art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care stabilește noi limite de pedeapsă, acestea fiind minim de 4 ani și maxim 6 ani și 8 luni închisoare, respectiv, partea dispozitivă a sentinței nu coincide cu partea descriptivă a acesteia.

Prin stabilirea pedepsei sub formă de *7 ani închisoare*, instanța de fond a depășit limitele permisibile de legea penală și i-a aplicat o pedeapsă prea aspră lui Pascaru VI., ceea ce contravine principiului potrivit căruia pedeapsa trebuie să fie fixată în strictă conformitate cu limitele Părții Generale și Speciale ale Codului penal.

În virtutea considerentelor menționate mai sus, instanța de apel a notat că sunt întemeiate argumentele apărării precum că pedeapsa aplicată este prea aspră, motiv pentru care în această parte sentința va fi casată, cu aplicarea față de inculpat a unei pedepse mai blânde, în corespundere cu exigențele legale prevăzute de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Totodată, ținând seama de faptul că succesorul părții vătămate a declarat că este de acord cu sentința, a solicitat respingerea apelului procurorului, menționând că î-l iartă pe inculpat, întrucât dînsul și așa a fost pedepsit prin faptul că în acest accident i-a decedat fiica, s-a conchis irraționalitatea executării pedepsei cu închisoare de către Pascaru VI. și în temeiul art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării acesteia.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a respins alegația acuzatorului de stat precum că instanța de fond în mod eronat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal față de inculpat, fără a ține cont de gravitatea infracțiunii comise și consecințelor survenite, de faptul că inculpatul nu a recuperat cheltuielile succesорului părții vătămate, nu a manifestat careva retrăiri sincere față de fapta comisă.

În consecință, instanța de apel a considerat că, la caz, nu se constată vreun temei pentru aplicarea unei pedepse mai aspre în privința lui Pascaru VI., iar pedeapsa închisorii cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane, motiv pentru care s-a menținut aplicarea art. 90 Cod penal față de inculpat și s-a respins solicitarea acuzatorului de stat de aplicare a unei pedepse mai aspre acestuia.

Cu privire la revendicarea procurorului ca corpul delict - mijlocul de transport de model „Mercedes 200” cu n/î XXXXX, să fie supus confiscării, instanța de apel, făcînd trimitere la art. 158, 162 Cod de procedură penală și art. 46 alin. (3), (4) din Constituție,

i-a respins solicitarea, ca nefondată, menționând că averea dobândită licit nu poate fi confiscată, caracterul licit al dobândirii ei se prezumă și doar bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate în condițiile legii.

Conform dispozițiilor constituționale și prevederilor art. 33 alin. (1) și (2) Cod penal, confiscarea averii este o pedeapsă complementară care constă în trecerea forțată și gratuită în proprietatea statului a tuturor sau a unei părți din bunurile care se află în proprietatea condamnatului și care au fost destinate, folosite sau rezultate din infracțiune.

În speță, mijlocul de transport nu poate fi tratat ca un bun destinat pentru săvârșirea infracțiunii, deoarece acest obiect nu este pregătit pentru a fi folosit sub orice mod, în tot sau în parte, în comiterea infracțiunii. Destinarea obiectului (bunului) pentru comiterea infracțiunii se evidențiază obiectiv, când obiectul a fost anume produs sau adaptat pentru a servi ca mijloc sau instrument la săvârșirea infracțiunii, și subiectiv, când făptuitorul și-a procurat un anumit obiect care i-ar fi putut fi util la săvârșirea infracțiunii, dar la comiterea ei nu a apărut necesitatea de a-l folosi.

Totodată, s-a menționat că infracțiunea imputabilă inculpatului a fost comisă de acesta din imprudență, ceea ce apriori exclude posibilitatea ca mijlocul de transport să fi fost destinat special pentru comiterea infracțiunii.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul a atacat-o cu recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, se menționează că decizia instanței de apel este ilegală și pasibilă casării, deoarece în mod eronat s-au interpretat și aplicat la caz prevederile art. 75 Cod penal și oportunitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, care vor asigura atingerea scopurilor prevăzute de art. 61 Cod penal.

Prin urmare, se constată că instanța de apel a acționat, cu derogare de la prevederile art. 409 alin.(2) Cod de procedură penală, care stipulează despre obligația de a întreprinde măsuri pozitive la judecarea apelului, pentru a repara erorile de fapt și de drept comise de prima instanță, doar atunci când aceste erori au influențat asupra hotărârii în defavoarea inculpatului.

Conform art. 61 alin. (2) și art. 75 alin. (1) Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului doar dacă va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, în virtutea circumstanțelor cauzei și persoanei celui vinovat, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

De comun cu aceasta, conform art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, instanța de judecată este obligată să motiveze în partea descriptivă a sentinței aplicarea unei condamnări cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Însă, analizând circumstanțele subsecvente acestei cauze, recurentul consideră că aceste prescripții legale nu au fost respectate de instanțele de judecată, deoarece, potrivit

sentinței și deciziei instanței de apel, la aplicarea pedepsei inculpatului practic nu s-a motivat în nici un fel oportunitatea aplicării față de condamnat a suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii, inclusiv în raport cu prescripțiile art. 90 alin. (1) Cod penal, adică nu au constatat și stabilit circumstanțele cauzei și persoanei celui vinovat, care ar justifica concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită.

La fel, recurentul susține că instanța nu a ținut cont că în cazul în care inculpatul a comis o infracțiune gravă, cu consecințe ireparabile - decesul a două persoane, lipsind circumstanțe atenuante pe caz, suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii aplicate inculpatului, reprezintă o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Din considerentele arătate, recurentul consideră că concluzia instanței de apel este neîntemeiată și pripită, care urmează a fi casată, deoarece potrivit prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

În drept, recurentul își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

7. Judecând recursul ordinar declarat de procuror, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, inclusiv din alte considerente decât cele invocate de recurent, pentru următoarele motive.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia. Inclusiv, instanța este în drept, în temeiul art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, să se expună și asupra temeiurilor neinvocate de recurent, dacă prin aceasta nu se agravează situația condamnatului.

Raționamentele care au stat la baza soluției de admitere a prezentului recurs, în drept, se întemeiază pe dispoziția art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit căreia judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanță, la această etapă a procedurilor.

Reieșind din analiza textuală a cererii de recurs se constată că procurorul, întemeindu-și cererea pe temeiul de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel, de altfel și sentința primei instanțe, expunând preponderent critici ce țin de operațiunea de individualizare a pedepsei în privința inculpatului, *in concreto* nefiind de acord cu aplicarea față de ultimul a suspendării condiționate a pedepsei. Totodată, partea acuzării careva obiecții ce țin de

circumstanțele cauzei și încadrarea juridică a faptei imputabile inculpatului, nu înaintează, respectiv soluția instanței ierarhic inferioară în această parte se menține integral.

Verificând materialele dosarului, raportat la criticele avansate de procuror în fața instanței de recurs, Colegiul conchide asupra admiterii parțiale a acestora, inclusiv din alte motive decât cele invocate de titular. Mai exact, Colegiul penal lărgit găsește nefondată revendicarea procurorului în partea ce ține de excluderea art. 90 Cod penal și stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse cu închisoarea în cuantum de 6 ani și 6 luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip deschis, după cum a pretins acesta și în cererea de apel, totodată, în această speță, sunt identificate unele carențe ale actului justiției întocmit de instanța de apel, care urmează a fi remediate prin rejudecarea cauzei.

Așadar, după cum s-a evidențiat supra, Colegiul penal lărgit nu poate susține poziția procurorului privitor la blândețea pedepsei aplicate inculpatului pentru infracțiunea comisă de acesta în baza art. 264 alin. (5) Cod penal. Din contra, instanța de recurs susține că, pedeapsa de 6 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip deschis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, este în limita sancțiunii normei de incriminare, art. 264 alin. (5) Cod penal, coroborată cu art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care este incident cauzei.

De asemenea, la caz, instanța de apel a fost îndreptățită să aplice față de inculpat și institutul suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoarea, în baza art. 90 Cod penal, pe un termen de probațiune de 5 ani.

În acest context, se reiterează că, dispoziția art. 90 alin. (1) Cod penal, prevede expres că, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoarea pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numaidecât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune. Perioada de probațiune se stabilește de instanța de judecată în limitele de la 1 an la 5 ani.

Prin urmare, în textul legii se evidențiază că este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins fără executarea efectivă a acesteia. În formarea acestei convingeri, instanța de judecată urmează să țină cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege. Deși legea nu îngrădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei, ea obligă instanța să-și motiveze hotărârea de suspendare condiționată a executării pedepsei, indicând precis acele motive pe care s-a întemeiat această concluzie.

Deci, ghidându-se exclusiv de prevederile legale, instanța de apel a ajuns la conchiderea că, în privința inculpatului este oportun de a fi aplicat art. 90 Cod penal și de a suspenda executarea pedepsei pe un termen de probațiune de 5 ani.

În acest sens, Colegiul notează că, instanța de apel corect a consemnat în partea descriptivă a deciziei adoptate că: „ ... în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile ale faptei și personalitatea inculpatului, în virtutea faptului că infracțiunea a fost comisă din imprudență, că se atestă circumstanțele atenuante – contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, recunoașterea vinovăției, căința sinceră, existența la întreținerea inculpatului a unui copil minor, că nu se rețin circumstanțe agravante, că succesorul părții vătămate nu are careva pretenții față de inculpat și nu dorește ca inculpatul să execute pedeapsa cu închisoarea, corijarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără izolarea acestuia de societate, aplicând pedeapsa cu închisoarea, instanța de fond corect a ajuns la concluzia că scopul pedepsei penale poate fi atins prin suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune conform prevederilor art. 90 Cod penal, acordându-i inculpatului șansa de a-și corecta comportamentul în sensul respectării legii.”

Respectiv, Colegiul nu poate ralia la raționamentele procurorului, precum că instanța de apel nu a formulat motive plauzibile pentru a-i putea stabili inculpatului o pedeapsă cu suspendarea executării acesteia. Trasarea acestei concluzii, are la bază argumente temeinice și pertinente, expuse supra, care cad sub incidența nemijlocită a circumstanțelor ce permit instanței stabilirea unei atare pedepse.

Mai mult, Colegiul penal lărgit mai remarcă și faptul că, chestiunea respectivă a fost disputată și la etapele precedente de judecare a cauzei, iar instanța de apel, făcând trimitere la normele penale pertinente și circumstanțele cauzei deferite judecării, i-a formulat un răspuns detaliat procurorului vizavi de netemeinicia celor solicitate de acesta, respectiv reluarea celor expuse deja nu se mai impune.

Pe de altă parte, analizând minuțios decizia recurată, instanța de recurs constată că, la caz, este incident temeiul de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în particular fiind vorba despre faptul că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

În primul rînd, se va consemna că, instanței de apel i-au fost deferite spre soluționare două cereri de apel, a procurorului și a avocatului Bunduchi V., care a acționat în numele și interesele inculpatului.

În esență, fiind vorba despre părți adverse ale procesului penal, criticile acestora, la fel, erau contradictorii, pe de o parte apărătorul a solicitat aplicarea unei pedepse mai blînde față de Pascaru Vl., iar, de cealaltă parte, procurorul a intervenit cu solicitarea de a exclude prevederile art. 90 Cod penal și de a supune sechestrului corpul delict, mașina condusă de inculpat la momentul comiterii accidentului rutier.

Dispozitivul deciziei adoptate de instanța de apel prevede că: „Se admit apelurile declarate de procuror în Procuratura r-lui Hîncești, Scutelnic O., și de avocatul Bunduchi V. în interesele inculpatului Pascaru Vl., împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești din 13.06.2017, casează parțial sentința Judecătoriei Orhei din 10 iulie 2017, în partea stabilirii pedepsei și individualizării pedepsei, pronunță o nouă hotărîre în această după cum urmează.

Inculpatului Pascaru Vl. recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal, în baza acestei Legi și în baza art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, i se stabilește pedeapsa sub formă de 6 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite se suspendă condiționat pe un termen de probațiune de 5 ani ...”

Așadar, după cum se învederează din dispozitivul redat mai sus, instanța de apel a admis ambele cereri de apel, dar *de facto* prin soluția pronunțată doar i-a ameliorat pedeapsa stabilită inculpatului prin sentință, adică a admis integral pretențiile din cererea apărătorului Bunduchi V.

Referitor la cele două revendicări avansate de procuror în cererea lui de apel, ce țin de excluderea art. 90 Cod penal și confiscarea corpului delict, acestea în partea descriptivă a deciziei au fost respinse, iar în partea dispozitivă a acesteia s-a menționat că se admit. Prin alte cuvinte, instanța de apel a ajuns la două concluzii ce nu se conciliază, or prin admiterea cererii de apel declarate de procuror, urma să fie admise cel puțin și una din revendicările acestuia.

Însă, în textul deciziei contestate în repetate rânduri instanța de apel menționează că *respinge alegația invocată de acuzatorul de stat precum că instanța de fond în mod eronat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal față de inculpat. De asemenea, instanța de apel a respins ca nefundată solicitarea acuzatorului de stat, ca automobilul condamnatului urmează a fi confiscat ca bun destinat sau folosit la săvârșirea infracțiunii premeditate în cazul în care el a ușurat considerabil activitatea ilicită a infractorului sau a fost folosit nemijlocit ca unealtă pentru săvârșirea infracțiunii.*

Cele consemnate supra, denotă faptul că instanța de apel în această parte urmează să rejudece cauza și să înlăture omisiunile admise.

În afară de cele expuse, instanța de apel a notat în dispozitiv că apelurile sunt declarate *împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești din 13.06.2017*, însă a dispus casarea parțială a *sentinței Judecătoriei Orhei din 10 iulie 2017, în partea stabilirii pedepsei și individualizării pedepsei.* Adică, greșit a fost casată o sentință care nu este subsecventă acestui dosar.

Toate lacunele evidențiate supra, conduc la formularea opiniei Colegiului penal lărgit că erorile admise de către Curtea de apel cad sub incidența temeiurilor de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca apelurile declarate și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind astfel instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor de drept material și procesual-penal.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe argumentat și în strictă conformitate cu prevederile legii penale și procesual-penale asupra tuturor circumstanțelor de fapt ale cauzei și să țină seama de cele

punctate în prezenta decizie și de motivele casării deciziei atacate, să înlăture omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui *Pascaru Vladislav* și dispune rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă căilor de atac, pronunțată integral la 24 aprilie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecător

Liliana Catan

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Ion Guzun